

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, 772 00 Olomouc, *zastoupené JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem nám. Republiky 1, 306 32 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru účtování a daní, ze dne 30. 3. 2012, zn. MMP/076648/12,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“ nebo „*krajský soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2012, zn. MMP/076648/12 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3 (dále též jen „*správce poplatku*“) ze dne 6. 6. 2011, č.j. UMO3/21877/11 (dále jen „*rozhodnutí správce poplatku*“ nebo „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku ve výši 36.374,- Kč na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011.

Problematika místních poplatků byla upravena zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o místních poplatcích*“).

Provozování loterií a jiných podobných her bylo upraveno zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o loteriích*“).

Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní (včetně poplatků) byl upraven zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*daňový řád*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, replika

1. Žaloba

Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal s odvoláním žalobkyně, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Žalovaný porušil ustanovení § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, nesprávně aplikoval ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, jakož i ustanovení § 102, § 114 odst. 2 a 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu. Základní vadu žalobkyně spatřovala v tom, že správce poplatku místní poplatek ani na žádost žalobkyně nevrátil, přestože mu byl uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat. Úhradou předmětného poplatku, který nelze dle žalobkyně vybírat, tak vznikl přeplatek, který je v souladu s § 154 odst. 2 daňového řádu přeplatkem vratitelným a měl být žalobci vrácen dle § 155 odst. 2 daňového řádu.

Žalobkyně dále uváděla argumenty svědčící o neoprávněnosti vybírání poplatku. Poukázala na skutečnost, že koncová zařízení, která provozuje, nejsou Ministerstvem financí povolována, neboť Ministerstvo financí nemůže rozhodnutí o povolení dle žádného ustanovení zákona o loteriích vydat. Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Uvedený zákon dále v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž je odkazováno na zákon o loteriích. Ten stanoví, že Ministerstvo financí, případně obecní či krajský úřad, vydávají povolení k provozování výherních hracích přístrojů, z čehož vyplývá, že je vždy povolován ten který přístroj, a to dle § 17 až § 19 zákona o loteriích. Pokud se jedná o jiná technická herní zařízení, o těch zákon o loteriích nic nestanoví. Pouze v ustanovení § 50 odst. 3 uvádí, že ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení, lze za použití argumentu a contrario vyloučit pravomoc Ministerstva financí vydávat povolení k provozování jiných technických herních zařízení. Pakliže by bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit vedle provozování výherního hracího přístroje i provozování jiného technického herního zařízení,

měl tak učinit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad, a zejména takovou, která koresponduje s příslušnými ustanoveními zákona o loteriích, na který zákon o místních poplatcích odkazuje. Je-li zákonem upraven pojem výherního hracího přístroje, který je taktéž dle § 10a zákona o místních poplatcích zpoplatněn, včetně jeho povolování, měla by být v zákoně obsažena obdobná úprava i pro jiné technické herní zařízení. Tato však chybí a pojem zůstává nevysvětlen. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k jeho provozování. Vzhledem k absenci právní úpravy však ministerstvo postrádá pravomoc a působnost k vydání takového povolení, a tedy neexistují žádná zařízení, která by podmínky části § 10a zákona o místních poplatcích splňovala.

Žalobkyně dále upozornila, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány tak měly postupovat podle principu „in dubio pro libertate“, a vyložit uvedený pojem tak, že místní poplatek za tato zařízení nelze vybírat. Žalobkyně přitom na možnost různého výkladu a nesrozumitelnost textu zákona o místních poplatcích upozorňovala již při ohlášení místního poplatku a poté v odvolání. Správní orgán prvního stupně se však s uvedeným tvrzením žalobkyně nijak nevypořádal. Dle názoru žalobkyně žalovaný vyložil pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. koncová zařízení jsou ministerstvem financí pouze schvalována, nikoli povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo ministerstvem financí povoleno. I pokud by povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry bylo považováno za povolení vyžadované ustanovením § 10a zákona o místních poplatcích, koncová zařízení nenaplnují požadavek povolenosti, neboť jsou pouze schvalována. V povoleních ministerstva financí je konstatováno, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím centrálního loterního systému, který je v rozhodnutí vymezován tak, že jde o funkčně nedělitelné technické zařízení, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů, a tvoří tak po funkční stránce nedělitelný celek. Samotný interaktivní videoloterní terminál není bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku schopen uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě, slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry nebo prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Dle žalobkyně Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení, či jinak označeného přístroje.

Žalobkyně dále namítla porušení zásady legality upravené v § 5 odst. 1 daňového řádu stanovící, že správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Namítala porušení zásady zákazu zneužití pravomoci, když si správce poplatku nesprávným výkladem § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích rozšířil svou pravomoc a nevrátil přeplatek na místním poplatku, i přesto, že takovýto postup zákon o místních poplatcích neumožňuje, a že místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze vybírat. Ohledně formální

stránky rozhodnutí namítal, že výrok rozhodnutí správce poplatku nesplňuje požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť zde nejsou uvedeny právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno, když úřad sice rozhodl podle § 155 daňového řádu, není však zřejmé, zda postupoval i podle ostatních ustanovení daňového řádu a je nutno zohlednit i znění obecně závazné vyhlášky města a zákon o místních poplatcích. Tyto námitky žalobkyně sice nevznesla v odvolání, žalovaný však měl postupovat podle § 114 odst. 3 daňového řádu, který stanoví, že vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří. Vyhláška zejména stanoví, že poplatková povinnost vzniká okamžikem povolení zařízení Ministerstvem financí. Přitom ze znění § 10a zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že je poplatková povinnost odvislá od skutečného provozování přístroje nikoliv od vydání povolení Ministerstvem financí. Sám poplatek nese název „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Provozování a povolení jsou dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, přesto že již bude jeho provozování povoleno, nelze poplatek vyžadovat a vyměřit. Správce poplatku ani žalovaný se však okolností provozování zařízení nijak nezabývali. Rozhodnutí správce poplatku není v souladu se zákonem. Žalovaný se však s těmito vadami nevypořádal a porušil tak § 114 odst. 1 a 2 daňového řádu.

Dle žalobkyně obecně závazná vyhláška, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, nesplňuje podmínky, které jsou pro její náležitosti stanoveny zákonem, a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Zejména vyhláška nemůže, ač to zákon o místních poplatcích umožňuje, vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek není zákonný podklad.

Žalobkyně dále upozornila, že již v odvolání poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, který se týká vyměřování správního poplatku z provozování loterií a jiných podobných her a z jehož obsahu vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení. Místní poplatek je pak možné vyměřit za povolení zařízení, povolení jiného technického herního zařízení však zákon ministerstvu neumožňuje.

Velmi podrobně se pak žalobkyně zabývala protiústavností procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v té jeho části, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí“. Žalobkyně se domnívala, že tato novela jako tzv. přílepek zákona o podpoře sportu nebyla přijata ústavně konformním způsobem, a soud by proto měl Ústavnímu soudu podat návrh na zrušení příslušné části tohoto zákona, konkrétně právní úpravy zakotvené zmínovanou novelou zákona o podpoře sportu č. 183/2010 Sb. do ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

2. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření ze dne 17. 7. 2012 uvedl, že setrvává na právním názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce poplatku byla vydána zcela v souladu s platným právním řádem. Navrhoval zamítnutí žaloby.

3. Replika žalobkyně

Žalobkyně setrvala na své argumentaci a uvedla, že správci poplatků bývá často poukazováno na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, čj. Pl. ÚS 29/10, kdy uvádí, že jiná technická herní zařízení pod poplatkovou povinnost již od r. 1998 spadala, neboť splňovala podmínky výherního hracího přístroje. Je však nutno namítnout, že se zde Ústavní soud nezabýval otázkou zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů (koncová zařízení) a dalších elektronických nebo elektronickomechanických zařízení, jejichž pomocí jsou provozovány sázkové hry, místním poplatkem, nýbrž možností obce stanovit obecně závaznou vyhláškou místa, na nichž lze koncová zařízení interaktivních loterií provozovat. Dle žalobkyně nelze koncová zařízení CLS – interaktivní videoloterní terminály (IVT) ztotožnit s pojmem „výherní hrací přístroj“ tak, jak jej užívá zákon o místních poplatcích, neboť interaktivní videoloterní terminál postrádá vlastnost kompaktnosti, jak ji vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích, na což v citovaném nálezu upozornil Ústavní soud. Dle žalobkyně není koncové zařízení hrou samotnou, jak je vymezeno i zákonem o loteriích v ustanovení § 2 písm. l), ve znění od 1. 1. 2012.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud o věci samé rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

1. Skutkový základ věci

Žádostí ze dne 19. 4. 2011 žalobkyně požádala správce poplatku o vrácení přeplatku (za období 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011) na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, ve výši 36.374,- Kč, který uhradila na účet správce poplatku dne 14. 4. 2011 za 11 ks jiného technického herního zařízení, typ Multi lotto.

Správce poplatku o žádosti rozhodl podle § 155 daňového řádu rozhodnutím ze dne 6. 6. 2011, č.j. UMO3/21877/11, tak, že žádosti nevyhověl. Žalobkyně se proti rozhodnutí správce poplatku odvolala.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správce poplatku potvrdil. V odůvodnění předně uvedl, že posouzení, zda je novela zákona o místních poplatcích v souladu s ústavním pořádkem, přísluší jen Ústavnímu soudu a správce poplatku je povinen postupovat podle platných a účinných právních norem.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že obce mohou dle zákona o místních poplatcích v samostatné působnosti stanovit poplatky na svém území, tyto jsou zákonem vymezeny a patří mezi ně i podle § 10a místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Citoval vyhlášku města Plzně č. 43/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, která od 1. 10. 2010 zpoplatňuje i jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Poplatková povinnost vzniká dnem povolení a zpoplatnění podléhá každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Výkon správy místního poplatku provádí Úřady městských obvodů Plzeň 1-10. Sazba poplatku za každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí činí 5.000 Kč na tři měsíce. Poplatek je splatný čtvrtletně do 15 dnů po skončení příslušného kalendářního čtvrtletí. Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pokud žalobkyně uhradila příslušnou částku platby na kreditní straně osobního daňového účtu v souladu s předpisem na debetní straně osobního daňového účtu a jeho zákonnou povinností, nevzniká přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 daňového řádu, ani vratitelný přeplatek, který by bylo možné podle § 155 odst. 2 daňového řádu na žádost vrátit.

K námitkám vůči pojmu „jiné technické herní zařízení“ žalovaný uvedl, že zákon o loteriích tento pojem výslovně neuvádí ani nedefinuje, ale uvádí pojmy obdobné jako „podobné zařízení“ (§ 2 písm. e), „mechanické zařízení“ (§ 2 písm. i), „technické zařízení obsluhované přímo sázejícím“ (§ 2 písm. j). Pojem loterie a jiná podobná hra je nesystémově směřován s pojmem zařízení, na němž je tato hra provozována. Důvodem je skutečnost, že v rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. „technické hry“, jejichž provozování není myslitelné bez toho, že by v povolení nebyla specifikována konkrétní herní zařízení, v jejichž softwaru je „zakomponována“ příslušná hra, a pouze jejich prostřednictvím lze takovou hru realizovat. Tak tomu je také v případě loterií a jiných podobných her upravených v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolovaných Ministerstvem financí na základě zmocnění v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Právě v této kategorii her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích převažují „technické hry“ typu videoloterní terminály, elektromechanické rulety, vícemístná technická zařízení, tj. hry, které by bez povolení herního zařízení, které zabezpečuje realizaci herního procesu, nebylo vůbec možno provozovat. Lze proto s použitím standardních interpretačních metod dojít k jednoznačnému výkladu pojmu technické herní zařízení. Jiným technickým herním zařízením ve smyslu zákona o loteriích je zařízení odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které je funkčně

nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a to celého procesu od počátku do konce. Nezáleží přitom na tom, zda je zařízení, jímž je loterie a jiná podobná hra provozována, postaveno na principu mechanickém, elektromechanickém, elektronickém či obdobném. Pokud jde o v současné době nejpočetněji zastoupené technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, tedy o systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály, pak je z pohledu funkční nedělitelnosti nutné považovat za „technické herní zařízení“ každou dále funkčně nedělitelnou část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích komponent a součástí tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení sloužící k realizaci loterie a jiné podobné hry. Předmětem poplatku se tak stává každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál, který je pomocí dalších dílčích komponent systému napojen na centrální jednotku a je tak schopen realizovat hru od počátku do konce. Odlišný způsob povolování je důvodem, proč nejsou některá technologicky a funkčně obdobná technická herní zařízení zatížena místním poplatkem vůbec či jsou zpoplatněna odlišně. Systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály lze označit za technické zařízení nekompaktní, tj. za zařízení, které umožňuje rozšiřování, případně ubírání počtu koncových zařízení v rámci jednoho technického zařízení. Tuto skutečnost také zohledňuje Ministerstvo financí při povolování, když umožňuje tzv. „základní povolení“ dalšími povoleními rozšiřovat či doplňovat o další koncové interaktivní videoloterní terminály s tím, že každý z nich je schopen ve spojení s centrální jednotkou realizovat hru od počátku do konce. Jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály jsou nezávislé na ostatních zařízeních. Klasické výherní hrací přístroje jsou kompaktní funkční nedělitelné technické herní zařízení programově řízené z daného výherního hracího přístroje, který realizuje hru sám a nepotřebuje žádné další součásti. Centrální loterní systém s interaktivním videoloterním terminálem však potřebuje nejen jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, ale i další součásti, aby hra byla realizovatelná. Centrální loterní systém je elektronický systém, který sestává z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a početně neomezených koncových zařízení – interaktivních videoloterních terminálů a tvoří jeden funkčně nedělitelný celek. Koncové interaktivní videoloterní terminály jsou jediným článkem systému přímo ovládaným účastníkem hry. K námitce, že rozhodnutí správce poplatku není v tomto ohledu řádně odůvodněno ve smyslu § 102 odst. 3 daňového řádu, žalovaný uvedl, že správce poplatku musí podle základních zásad správy daní postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Ve svém rozhodnutí podrobně popsal skutkový stav a při specifikaci termínu jiné technické herní zařízení nezacházel do detailů, resp. své odůvodnění shrnul do jedné věty.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že lze metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, čj. 34/21919/2011 týkající se vyměřování správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích aplikovat i na vybírání poplatků místních. Tento metodický návod říká, že správní poplatek z provozování loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je nutno vyměřit vždy za určitou povolenou hru bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je tato hra provozována a na základě kolika povolení je provozována, pokud se

stále jedná o tutéž hru. Předmět správního poplatku a místního poplatku je upraven jiným zákonem.

2. Právní hodnocení

a) Předmětem přezkumu v dané právní věci je rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu. Krajský soud v Plzni (senáty 30A a 57A) se po skutkové stránce obdobnými věcmi téže žalobkyně opakovaně zabýval a v nyní souzené věci nemá důvod se od vlastních závěrů odchýlit.

Podle § 154 odst. 1 daňového řádu *je přeplatkem částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.* Podle § 154 odst. 2 daňového řádu *správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.* Podle § 155 odst. 2 daňového řádu *správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.*

Zdejší soud na tomto místě podotýká, že judikatura Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 17. 1. 2012, č.j. 2 Afs 76/2011 - 62, nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2012, č.j. 7 Afs 38/2012 - 18, oba k dispozici na www.nssoud.cz) dovodila možnost konkludentního vyměření místního poplatku za subsidiárního použití obecných předpisů o správě daní (k čemuž došlo i v nyní posuzované věci), a to včetně možnosti podat proti konkludentnímu vyměření odvolání. Žalobkyně pak v návaznosti na uvedené podala žádost o vrácení vratitelného přeplatku na místním poplatku, kterou primárně opíral o to, že předmětný místní poplatek uhradil bez zákonného důvodu a že vydané rozhodnutí je v důsledku neexistence poplatkové povinnosti fakticky neuskutečnitelné (nevykonatelné), a tedy by měla být prohlášena jeho nicotnost.

V této souvislosti je klíčovým především výklad pojmu „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, který je obsažen v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Dle názoru žalobkyně takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť zde jednak chybí kompetence ministerstva financí jiné technické zařízení povolit, jednak žalobcem provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nelze podřadit pod pojem „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

Není možno směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ a pojem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích *loterii nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V řadě případů se bude jednat o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeného v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie nepochybně patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému, jehož součástí jsou právě koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto hry by bez příslušného povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno vůbec provozovat.*

V případech, kdy Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, je jeho povinností plynoucí z § 50 odst. 3 téhož zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. To ve vztahu k obsahovým náležitostem vydávaného povolení mj. znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. V tomto ohledu proto nelze souhlasit s žalobkyní, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoli již provozování jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobkyni povolilo provozování loterie a jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, který je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Pokud tedy Ministerstvo financí žalobkyni povolilo provozování loterie nebo jiné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze za použití logického argumentu a maiore ad minus (od většího k menšímu) dospět k závěru, že tím současně povolilo i provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů (a tím povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových). Jejich provozování a umístění zároveň ministerstvo ve druhé části výroku i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je přitom v této souvislosti minimální, důležitý je faktický dopad, tj. že žalobkyně může předmětnou loterii nebo jinou podobnou hru provozovat prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Krajský soud tak, na rozdíl od žalobkyně, dospěl k závěru, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, resp. pomocí jednotlivých terminálů, což ostatně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Ústavní soud, který v nález ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, publikovaném pod č. 202/2011 Sb. (všechna zde citovaná rozhodnutí ÚS jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), konstatoval, že je „(...) přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního

zákona, ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona, umístění i ILV (pozn. krajského soudu: interaktivních loterních videoterminálů), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona (...)“.

Stran námitky poukazující na to, že žalobkyní provozovaná zařízení (interaktivní videoloterní terminály) nelze vůbec podřadit pod pojem „jiného technického herního zařízení“ dle zákona o místních poplatcích, zdejší soud v návaznosti na výše uvedené nejprve připomíná právní úpravu obsaženou v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, dle kterého *obce mohou vybírat místní poplatek za výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj. Tato skutečnost musí být uvedena v osvědčení o provozuschopnosti vydaném podle § 19 odst. 2 písm. c), jakož i ve výpisu z tohoto osvědčení.* Definici jiného technického herního zařízení zákon o loteriích neobsahuje. Přesto je možno ze systematického hlediska dovodit, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces předvídaný v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. V daném případě je tedy nutno za „jiné technické zařízení“ považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry a které je schopno z pohledu funkční nedělitelnosti v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces dle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Shora uvedené plně odpovídá také závěrům vysloveným v již citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10: „(...) Charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu (...)“.

Za předmět místního poplatku, tj. za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, je tedy možno považovat každý ministerstvem povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces. Nelze opomenout ani celkový smysl regulace loterií

a jiných podobných her. Zákonodárce tímto způsobem umožňuje obcím ovlivňovat existenci negativních externalit vznikajících na jejich území. V tomto ohledu přitom hraje významnou roli, kde jsou jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály umístěny, neboť hráče zajímá uskutečňování hry a zejména její výsledek v podobě výhry. Skutečnost, zda k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu, či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního systému, není pro hráče důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti dle zákona o místních poplatcích je tedy nerozhodné, na jakém principu a prostřednictvím jakého mechanismu je povolena loterie či hra provozována, rozhodné je, v jakém konkrétním místě se tak děje.

Krajský soud v této souvislosti odkazuje také na úmysl zákonodárce vedoucí k přijetí novely zavádějící předmětný místní poplatek. Ačkoli k novelou dotčeným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010 ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky (senátní tisk č. 259, sedmé funkční období 2008 – 2010, dostupný na www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznamoval Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu a s důvody, které k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: *„(...) K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů – říkáme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává Ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce (...).“*

Jmenovaný senátor obdobně obhajoval předmětný pozměňovací návrh také v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky (viz stenoprotokol ze 79. schůze ze dne 18. 5. 2010 ke sněmovnímu tisku č. 756, páté období 2006 – 2010, k dispozici na www.psp.cz): *„(...) Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje (...).“*

Z uvedeného je patrné, že zákonodárce se předmětnou novelou pokusil reagovat na vývoj na trhu loterií a jiných podobných her (zejména pokud jde o jejich nové druhy a o nové herní technologie), na který zákon o loteriích dostatečně nerefletoval. Je zjevné,

že úmyslem zákonodárce bylo alespoň částečně reagovat na aktuální situaci na trhu, včetně s tím spojených aplikačních problémů na straně obcí tak, aby v budoucnu nemohlo docházet k obcházení zákona a aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně provozovala povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povoleno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). Z důvodů uvedených výše tak byly u žalobkyně splněny všechny zákonné podmínky k tomu, aby každý koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému podléhal zákonné povinnosti platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Krajský soud proto takto uplatněným žalobním námitkám nepřisvědčil, naopak se ztotožnil s právními závěry, které ve věci zaujaly správní orgány obou stupňů.

b) Nedůvodným krajský soud shledal také žalobní bod týkající se namítané protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v té jeho části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla vyřešena nálezem Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (publikovaný pod č. 39/2013 Sb.), v němž Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, dle kterého je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Odkázal na slova již výše zmiňovaného senátora Jaroslava Kubery, který při seznamování Senátu s pozměňovacím návrhem mimo jiné uvedl, že „(...) zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu. (...)“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tak dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (tj. zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud v této souvislosti závěrem podotýká, že ve smyslu čl. 89 odst. 2

Ústavy České republiky je vykonatelný nálezn Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

c) Žalobkyně dále pouze obecně upozorňovala na neurčitost a nesrozumitelnost obecně závazné vyhlášky města Plzně č. 43/1998, na jejímž základě bylo o poplatku rozhodnuto, a rovněž na to, že upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. V této souvislosti především namítala, že obecně závazná vyhláška nemůže vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek chybí zákonný podklad.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud uvádí, že již z výše uvedeného je zřejmé, že soud závěry žalobkyně nesdílí. Je naopak toho názoru, že předmětná vyhláška obsahuje veškeré náležitosti a byla vydána v souladu s § 14 zákona o místních poplatcích a v mezích v něm obsaženého zmocnění k regulaci výběru místních poplatků dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, a tedy neshledal důvody, pro které by tato vyhláška nemohla být v rozhodovací praxi správních orgánů aplikována.

d) Žalobkyně dále poukazovala na obsah metodického návodu Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, čj. 34/21919/2011, který se zabývá vyměřováním správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. V této souvislosti dovozovala, že předmětné stanovisko je možno aplikovat i na vybírání poplatků místních.

K tomu krajský soud uvádí, že skutečnost, že ministerstvo v tomto návodu konstatuje, že předmětem správního poplatku je povolená loterie či hra jako celek (bez ohledu na to, v kolika provozovnách je provozována), nemění nic na závěru, že předmětem místního poplatku dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích jsou jednotlivá jiná technická herní zařízení. Současně není předmětný návod v rozporu ani s těmi závěry, že v rámci povolování loterií a jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo v rozhodnutích povoluje provozování těchto her a loterií prostřednictvím konkrétních herních zařízení. Krajský soud na tomto místě opětovně podotýká, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem neurčitým a zákon o loteriích, ani zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinují. Nicméně, jak již bylo vyloženo výše, musí takové zařízení mít určité vlastnosti, aby jej bylo možno pod tento pojem podřadit. V daném případě zařízení žalobkyně předmětné vlastnosti splňovala, a proto byla správně zpoplatněna. Jiným výkladem tak nebylo možno dospět k závěru, že předmětná zařízení místnímu poplatku nepodléhají, a tedy zde ani nebyl prostor pro aplikaci zásady in dubio pro libertate (v pochybnostech ve prospěch žalobce). Ani tato námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Nad rámec výše uvedeného pak zdejší soud považuje za vhodné připomenout další legislativní vývoj v uvedené oblasti. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon o loteriích a jiných podobných hrách, přinesl kromě novely zákona o loteriích i novelu zákona o místních poplatcích. Cílem této novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Novela přinesla legislativní vymezení centrálního loterního systému (obdobně jak jej výše vymezil soud podle dosud platné úpravy),

prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému“. Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tímto byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen.

e) Pokud jde o soubor žalobních námitek směřujících proti chybějícím náležitostem rozhodnutí žalovaného, ani tyto krajský soud neshledal důvodnými. Vydaná rozhodnutí jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí a jsou také řádně odůvodněna. Ostatně, se závěry, které žalovaný vyslovil v napadených rozhodnutích, žalobkyně v podané žalobě dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se žalovaný s podstatnými otázkami vůbec nevypořádal. Jak bylo odůvodněno výše, místní poplatek byl v daném případě stanoven a žalobkyní zaplacen v souladu s příslušnými právními předpisy, a dotčeným rozhodnutím tak správce poplatku ani žalovaný nemohli porušit zásadu legality ani zásadu zneužití pravomoci. Tím spíše nelze dospět k závěru o nicotnosti rozhodnutí v důsledku nedostatku jeho právního podkladu. Stejně tak výrok rozhodnutí o žádostech je jednoznačný a určitý, splňuje požadavky kladené na tento typ rozhodnutí a obsahuje veškeré údaje vyžadované ustanovením § 102 daňového řádu. Výrok rozhodnutí vyhovuje také § 155 tohoto zákona, neboť z něj jednoznačně vyplývá, že žádostem žalobkyně nebylo vyhověno. Jde-li o žalobkyní namítanou nutnost uvést ve výrokové části právní předpis, podle kterého bylo rozhodováno, má krajský soud za to, že účelem tohoto ustanovení není ukládat správním orgánům povinnost vyjmenovat ve výroku rozhodnutí všechna ustanovení, která byla v daném případě aplikována

(či jakýmkoli způsobem dotčena), ale umožnit adresátovi rozhodnutí identifikovat právní normy klíčové pro posouzení věci. V daném případě bylo ve výrokové části uvedeno, že správní orgán rozhoduje v řízení o žádosti dle § 155 daňového řádu. Požadavek zákona byl tedy naplněn, neboť předmětná konkretizace aplikovaného ustanovení umožňovala, aby žalobkyně výroku porozuměla.

3. Závěr

Z výše uvedených důvodů proto **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.**

[III] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková